

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-2S/223/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022201258
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Tóth
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:1022201258.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lucie Tóth a členov senátu Mgr. Milady Artnerovej a JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD. v právnej veci žalobcu: A. B., trvale bytom: C. XX, XXX XX D., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

I. Správny súd z r u š u j e fiktívne rozhodnutie Ministerky vnútra Slovenskej republiky zo dňa 09.10.2019 a fiktívne rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 20.09.2019 a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Správny súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca zaslal dňa 10.09.2019 Národnej kriminálnej agentúre Prezídia Policajného zboru e-mailovú žiadosť o poskytnutie informácií, a to s odkazom na zákon č. 211/2000 z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o slobode informácií“). Prostredníctvom tejto žiadosti žalobca žiadal o poskytnutie nasledujúcich informácií :

1.1. „Pod akým číslom je vedené mnou podané trestné oznámenie podané dňa 28. mája 2019 Krajskej prokuratúre v Košiciach (vedené pod číslom 1Kn 378/19), postúpené Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (vedené pod číslom VII/1 Gn 334/19/1000) a následne postúpené Prezídiu Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, národnej protikorupčnej jednotke, expozitúra východ;“

1.2. „Aké úkony boli doposiaľ vykonané Prezídiom Policajného zboru vo veci môjho trestného oznámenia prijaté Krajskou prokuratúrou Košice pod podacím číslom 29.5.2019/3 a následne postúpeného Prezídiu Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, národnej protikorupčnej jednotke, expozitúra Východ;“

1.3. „Žiadam o poskytnutie všetkých uznesení policajta vydaných vo veci môjho trestného oznámenia prijatého Krajskou prokuratúrou Košice pod podacím číslom 29.5.2019/3 a následne postúpeného Prezídiu Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, národnej protikorupčnej jednotke, expozitúra Východ, a to hlavne v rozsahu skutočností nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestným čin

- subvenčného podvodu a poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 225 ods. 2 a § 261 ods.1 Trestného zákona zo strany Technickej univerzity v Košiciach;
- poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 262 Trestného zákona zo strany osôb uvedených v trestnom oznámení a prípadne aj ďalších osôb;
- zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona zo strany osôb uvedených v trestnom oznámení a prípadne aj ďalších osôb;
- porušovanie práv k ochrannej známke podľa § 281 ods. 1 Trestného zákona.“

2. Predmetná žiadosť bola povinnou osobou prijatá a na podklade tejto žiadosti žalovaný doručil žalobcovi vyzoznenie číslo: PPZ-NKA-16-207/2019-PZ zo dňa 13.09.2019, (ďalej len „vyzoznenie 1“), prostredníctvom ktorého žalobcovi oznámil, že žiadosť žalobcu nebola vyhodnotená v intenciách Zákona o slobode informácií, ale žalovaný ju vyhodnotil ako inštitút nazerania do spisov podľa § 69 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), keďže žalobca bol oznamovateľom v trestnom konaní. Žalovaný uviedol, že je vylúčené posudzovať žiadosť podľa Zákona o slobode informácií, pretože nemožno o totožnom merite konať v rovnakom čase podľa dvoch rozdielnych predpisov zákonnej právnej sily. Vyzoznenie žalobca prevzal dňa 30.09.2019.

3. Dňa 25.09.2019 podal žalobca rozklad proti rozhodnutiu o odmietnutí poskytnúť informáciu, pričom uviedol, že povinná osoba požadované informácie nesprístupnila a ani nevydala rozhodnutie o zamietnutí žiadosti. Žalobca poukázal, že v súlade s § 18 ods. 3 Zákona o slobode informácií sa tak predpokladá, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a toto rozhodnutie bolo žalobcovi doručené 23.09.2019. Z uvedeného dôvodu žalobca podal rozklad a uviedol, že vo vzťahu k žiadosti žalobcu nemohli byť dané akékoľvek dôvody pre odmietnutie sprístupnenia informácií a povinná osoba bola povinná požadované informácie sprístupniť. Povinná osoba navyše neuviedla ani akýkoľvek dôvod, ktorý by mohol odôvodniť odmietnutie sprístupnenia informácie, ani neurobila akékoľvek kroky, ktoré by umožnili žalobcovi, aby sa zoznámil s požadovanými informáciami. Žalobca navrhol, aby ministerka vnútra Slovenskej republiky zmenila rozhodnutie o odmietnutí sprístupnenia požadovaných informácií a tieto sprístupnila.

4. Vo vzťahu k rozkladu žalovaný zaslal žalobcovi vyzoznenie č. PPZ-NKA-16-222/2019-PZ“ zo dňa 27.09.2019, (ďalej len „vyzoznenie 2“), v obsahu ktorého zopakoval argumentáciu uvedenú vo vyzoznení 1 a doplnil, že medzi Zákonom o slobode informácií a Trestným poriadkom je korelácia: všeobecný právny predpis – osobitný právny predpis. Všeobecným právnym predpisom je Zákon o slobode informácií a osobitným právnym predpisom je označený trestný kódex. Na základe toho sa uplatnila zásada lex specialis derogat legi generali.

5. Dňa 03.10.2019 žalobca doručil žalovanému doplnenie rozkladu, v obsahu ktorého sa žalobca vyjadril k vyzozneniu 2. Žalobca uviedol, že mu nie je známy dôvod, pre ktorý by povinná osoba nemohla postupovať podľa dvoch právnych predpisov rovnakej právnej sily, pokiaľ sú v súlade a vzájomne si neodporujú. Keďže Trestný poriadok neupravuje spôsob a ani postup pri poskytovaní informácií, bolo potrebné aplikovať Zákon o slobode informácií a štátny orgán nebol oprávnený sa odchýliť od ustanovení Zákona o slobode informácií.

6. Žalovaný následne doručil vyzoznenie č. PPZ-NKA-16-234/2019-PZ“ zo dňa 14.10.2019, (ďalej len „vyzoznenie 3“), v obsahu ktorého žalovaný zopakoval argumentáciu uvedenú vo vyzoznení 1, vyzoznení 2 a zároveň uviedol, že žalobca má postavenie oznamovateľa v trestnom konaní a v zmysle Trestného poriadku má široký rozsah práv, a preto nebolo možné žalobcovu žiadosť subsumovať pod Zákon o slobode informácií.

II.

Podstatné zhrnutie argumentov žalobcu

7. Žalobca podal dňa 12.12.2019 Krajskému súdu v Bratislave všeobecnú správnu žalobu zo dňa 10.12.2019 (ďalej len „žaloba“), ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti tzv. fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 09.10.2019, v spojení s fiktívnym rozhodnutím zo dňa 20.09.2019 a ich zrušenia.

8. Žalobca správnu žalobou napadol (i) rozhodnutie, ktorým žalovaný odmietol poskytnúť informáciu, ktoré bolo na základe právnej fikcie vydané dňa 20.09.2019 a doručené žalobcovi dňa 23.09.2019

(ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a (ii) rozhodnutie, ktoré žalovaný na základe právnej fikcie vydal dňa 09.10.2019, ktorým rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Napadnuté rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 11.10.2019.

9. Žalobca namietal, že prvostupňové rozhodnutie a ani napadnuté rozhodnutie nie sú nijak odôvodnené a sú nepreskúmateľné podľa § 191 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „SSP“). Žalobca mal za to, že už len z tohto dôvodu je daný dôvod na zrušenie prvostupňového rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia.

10. Žalobca ďalej poukázal, že žiadal informácie podľa Zákona o slobode informácií a bolo jeho právom si zvoliť, akým postupom si bude svoje práva uplatňovať. Žalobcovi nebol známy dôvod, pre ktorý by tá istá informácia nemohla byť poskytnutá podľa rôznych zákonov, ktoré si vzájomne neodporujú. Žalovaný nebol oprávnený dať žiadosti iný význam ako plynul z jej obsahu a posúdenie žiadosti podľa Trestného poriadku bolo svojvoľné a nezákonné, pričom žalovaný žiadosť podľa Trestného poriadku do podania žaloby nevybavil.

11. Žalobca tiež namietal, že mu nebolo zrejmé, akým spôsobom bol posúdený rozklad. Súčasne uviedol, že ani jeho postavenie ako oznamovateľa trestného činu ho nemôže zbaviť práva na informácie podľa čl. 26 Ústavy SR tak ako je to upravené v Zákone o slobode informácií. Žalobca požadoval len informácie, ktoré je žalovaný povinný zverejňovať verejnosti podľa Zákona o slobode informácií a ktoré ostatné štátne orgány aj poskytujú; požadované informácie nespádali do výnimky podľa § 11 ods. 1 písm. d) Zákona o slobode informácií.

12. Záverom žalobca uviedol, že je daný dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí podľa § 191 ods. 1 písm. d) v spojení s § 191 ods. 3 písm. a) SSP, ako aj podľa § 191 ods. 1 písm. g) SSP. Zároveň navrhol, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť sprístupniť požadované informácie.

III.

Vyjadrenie žalovaného

13. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 25.02.2020 (ďalej len „vyjadrenie“), v ktorom navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Mal za to, že je vylúčené, aby bolo o nárokoch žalobcu rozhodované podľa Zákona o slobode informácií, nakoľko žalobca je oznamovateľom trestného činu. Žalobca mal možnosť sa oboznámiť s celým vyšetrovacím spisom viažucim sa k jeho osobe a rovnako možnosť postupovať podľa Trestného poriadku. Žalovaný súčasne uviedol, že žaloba je neprípustná, keďže žalobca žiadal informácie od vyšetrovateľa, t. j. orgánu činného v trestnom konaní a posudzovanie postupu, činnosti, eventuálne nečinnosti orgánu činného v trestnom konaní nepatrí do kompetencie správneho súdu; v tejto súvislosti navrhol žalobu odmietnuť.

IV.

Ďalšie vyjadrenia účastníkov konania

14. Žalobca doručil súdu repliku zo dňa 16.03.2020 (ďalej len „replika“), v rámci ktorej poukázal na možnosť obmedzenia prístupu k informáciám podľa § 11 ods. 1 písm. d) Zákona o slobode informácií, pričom žalovaný neuviedol, či identifikoval ohrozenie zákonom chránených práv a záujmov alebo identifikoval zákaz podľa osobitného právneho predpisu, a preto žalovaný podľa žalobcu postupoval nezákonným spôsobom a nebol oprávnený bez ďalšieho poskytnutia požadovaných informácií odmietnuť. Žalobca tiež uviedol, že žalovaný mal postupovať podľa Zákona o slobode informácií a až v prípade, ak by nebolo možné postupovať podľa tohto zákona, mohol žalobcu odkázať na vybavenie veci podľa Trestného poriadku. Žalobca rovnako zdôraznil, že si nebol vedomý toho, aby použil pojem vyšetrovateľ v žalobe; žalobca vždy požadoval informácie od žalovaného ako ústredného orgánu štátnej správy a povinnej osoby v zmysle Zákona o slobode informácií a nežiadal preskúmanie postupu orgánov činných v trestnom konaní.

V.

Konanie na správnom súde

15. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k.: 2S/241/2019-51 zo dňa 09.12.2020 žalobu odmietol, a to z dôvodu, že sa stotožnil s názorom žalovaného o neprípustnosti žaloby. Krajský súd v Bratislave uviedol, že žalobcovi nebolo upreté žiadne právo a ako oznamovateľ trestného činu mal možnosť oboznámiť sa s celým vyšetrovacím spisom. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca kasačnú sťažnosť zo dňa 01.03.2021, na podklade ktorej Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4Svk/23/2022 zo dňa 03.08.2022 napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k.: 2S/241/2019-51 zo dňa 09.12.2020 v spojení s opravným uznesením č. k.: 2S/241/2019-102 zo dňa 21.02.2022 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení (bod 35) dospel k záveru, že z pozitívno-právnej úpravy explicitne nevyplýva subsidiarita Zákona o slobode informácií vo vzťahu k osobitným právnym režimom poskytovania informácií, resp. že by Zákon o slobode informácií mal vo vzťahu k takejto osobitnej právnej úprave postavenie *lex generalis*. S odkazom na uvedené vzniká stav tzv. konkurencie, resp. stav existencie paralelných právnych nástrojov s rovnakým, príp. obdobným účinkom. V dôsledku existencie osobitného právneho predpisu, ktorý rieši poskytovanie informácií nemôže dôjsť k nesprístupneniu informácie žiadateľovi podľa Zákona o slobode informácií, a preto k obmedzeniu jeho slobodného prístupu k informáciám podľa Zákona o slobode informácií nedochádza. S odkazom na uvedené bola tak námietka žalovaného ohľadom prednosti Trestného poriadku nesprávna a nedôvodná, a uvedené nemohlo byť dôvodom na nesprístupnenie informácie žalobcovi (bod 36 zrušujúceho uznesenia).

17. V bode 38. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tiež konštatoval, že je vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší a s ohľadom na skutočnosť, že sa jedná o návrhové konania, sa tento režim na neho bude vzťahovať počas celého procesu vybavovania žiadosti o informácie. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak dospel k záveru, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď napadnutým uznesením aproboval postup žalovaného, resp. prvostupňového správneho orgánu, ktorí napriek výslovnej žiadosti sťažovateľa o poskytnutie informácie v režime Zákona o slobode informácií, túto preklasifikovali na žiadosť o nazretie do spisu v režime Trestného poriadku. Námietka žalovaného o tom, že žalobca ako oznamovateľ trestného činu mal „využiť“ práve aplikáciu Trestného poriadku a aplikácia Zákona o slobode informácií je vylúčená, bola nedôvodná. Okrem toho, že žalovaný nemôže nahrádzať vôľu žiadateľa v tom smere, že za neho rozhodne, ktorá právna úprava z viacerých možností mu prináleží, tak ani žiadne ustanovenie Zákona o slobode informácií neustanovuje vylúčenie povinnosti povinnej osoby poskytnúť informácie postupom podľa Zákona o slobode informácií osobám, ktoré by tieto informácie mohli získať aj aplikáciou iného právneho nástroja (napr. aj nahliadnutím do spisu podľa Trestného poriadku).

VI.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

18. Správny súd v Bratislave uvádza, že s odkazom na zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o správnych súdoch“) sa okrem iného zriadil aj Správny súd v Bratislave. § 3 ods. 1 Zákona o správnych súdoch uvádza, že správne súdy začnú svoju činnosť 1. júna 2023. § 3 písm. b) Zákona o správnych súdoch zároveň uvádza: „ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave.“ Predmetná právna vec tak prešla na Správny súd v Bratislave, bola náhodným výberom pridelená senátu 4S a je vedená pod sp. zn.: BA-2S/223/2022.

19. Správny súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný správny súd preskúmal prvostupňové rozhodnutie a napadnuté rozhodnutie, vrátane postupu v administratívnom konaní tak ako vyplýval z obsahu žaloby, a to v rozsahu žalobných bodov, súčasne viazaný právnym názorom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že s odkazom na § 191 ods. 1 písm. d) SSP je nutné napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie zrušiť.

20. Správny súd v Bratislave prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 107 ods. 2 SSP, nakoľko ani jeden z účastníkov nepožiadal o nariadenie pojednávania. Termín verejného vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle tunajšieho súdu a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 06.09.2023 (§137 ods. 4 SSP).

21. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

22. Podľa § 3 ods. 1 Zákona o slobode informácií, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

23. Podľa § 3 ods. 3 Zákona o slobode informácií, informácia sa sprístupňuje bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorých sa informácia požaduje.

24. Podľa § 18 ods. 3 Zákona o slobode informácií, ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti.

25. Podľa prvej vety § 19 ods. 1 Zákona o slobode informácií, proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17.

26. Podľa § 19 ods. 3 Zákona o slobode informácií, odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

27. Ako už správny súd uviedol, žalobca napadol tzv. fiktívne rozhodnutia žalovaného – prvostupňové rozhodnutie a napadnuté rozhodnutie. Podstatnou námietkou žalobcu bolo, že tieto fiktívne rozhodnutia nie sú nijako odôvodnené, sú nepreskúmateľné, a teda už len daná skutočnosť je dôvodom na zrušenie týchto rozhodnutí. Správny súd sa s týmto žalobným bodom stotožnil, nakoľko ho považoval za dôvodný. Správny súd mal po oboznámení sa s administratívnym spisom za preukázané, že žalovaný vydal tzv. fiktívne rozhodnutia podľa Zákona o slobode informácií, keď žalovaný žalobcovi neposkytol ním požadovanú informáciu a ani nevydal riadne formálne rozhodnutie o odmietnutí poskytnutia informácie, a preto nastupuje právna domnienka podľa § 18 ods. 3 Zákona o slobode informácií, že bolo vydané prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo odmietnuté poskytnúť informáciu a zároveň právna domnienka podľa § 19 ods. 3 Zákona o slobode informácií, že bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktorým bol rozklad zamietnutý a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

28. Správny súd zdôrazňuje, že aj tzv. fiktívne rozhodnutia podliehajú súdnemu prieskumu. Tu správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 7SŽ/180/01 zo dňa 13.06.2002, z ktorého vyplýva, že „fiktívne rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako povinnej osoby, ako aj fiktívne rozhodnutie ministra ako vedúceho orgánu štátnej správy o podanom rozklade podliehajú síce súdnej preskúmvacej právomoci, ovšem vzhľadom na to, že ide o zákonnú fikciu, nebolo v možnostiach súdu preskúmať dôvody uvedených v rozhodnutí obidvoch stupňov, a teda ani posúdiť ich zákonnosť. Z uvedeného vyplynul nevyhnutný záver Najvyššieho súdu SR, že napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov“). Účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia nebolo „legalizovať“ nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu o sprístupnenie informácií (z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 5SŽi/1/2011 zo dňa 15.12.2011).

29. Inštitút fiktívneho rozhodnutia umožňuje žiadateľovi domáhať sa napriek nečinnosti povinnej osoby svojho práva a podať proti fiktívnemu rozhodnutiu odvolanie, opravný prostriedok, resp. žalobu na súd. Povinným osobám však Zákon o slobode informácií neumožňuje zostať nečinnými, naopak výslovne im v § 18 ods. 2 Zákona o slobode informácií ukladá povinnosť vždy o nesprístupnení informácii vydať písomné rozhodnutie. Nečinnosť povinnej osoby a spoliehanie sa na vznik fiktívneho rozhodnutia je vždy porušením zákona zo strany povinnej osoby. Každé fiktívne rozhodnutie je nezákonné a musí byť odvolacím orgánom alebo súdom zrušené, pretože neobsahuje odôvodnenie (teda je nepreskúmateľné).

Zákon o slobode informácií síce predpokladá vydanie fiktívneho rozhodnutia ako následok nečinnosti povinnej osoby, ale takýto postup povinnej osoby nie je zákonom dovolený a je nezákonný. Povinná osoba musí vždy vydať písomné rozhodnutie podľa § 18 ods. 2 Zákona o slobode informácií. Ak nevydá písomné rozhodnutie, ide o nezákonný postup a porušenie ústavného práva žiadateľa. Rovnaké pravidlo platí aj pre prípad nevydania rozhodnutia odvolacím orgánom. Ak odvolací orgán nerozhodne v príslušnej lehote o odvolaní, podľa § 19 ods. 3 Zákona o slobode informácií sa predpokladá vydanie rozhodnutia, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽik/1/2020 zo dňa 01.03.2021).

30. S odkazom na uvedené správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie treba považovať za nezákonné z dôvodu, že neobsahujú odôvodnenie a zákonom predpísané náležitosti, čo je samo o sebe dôvodom pre zrušenie takýchto rozhodnutí podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP.

31. Správny súd v ďalšom neaplikoval žalobcom navrhovaný postup podľa § 193 SSP, keďže z obsahu žaloby a ani z administratívneho spisu nezistil také mimoriadne dôvody (napr. verejný záujem, záujem na ochrane životného prostredia, riziko omeškania alebo premlčania nárokov, ktorých uplatnenie je viazané na požadovanú informáciu a pod.), pre ktoré by bolo potrebné, aby správny súd vykonal vlastné dokazovanie ohľadne dôvodnosti neprístupnosti informácie povinnou osobou a vstúpil tak do rozhodovacej právomoci povinnej osoby. Správny súd posudzoval, či vzhľadom na okolnosti veci je možné návrhu vyhovieť alebo nie. Z dikcie § 193 SSP („môže“ uložiť žalovanému) vyplýva, že je na zvážení / úvahe správneho súdu, či sa rozhodne postupovať v zmysle návrhu žalobcu podľa tohto ustanovenia. Avšak je potrebné zdôrazniť, že ani v tomto druhu súdneho prieskumu nemôže správny súd nahrádzať postup a rozhodovanie orgánu verejnej správy. Z uvedených dôvodov tak správny súd nepristúpil k aplikácii § 193 SSP.

32. Žalovaný je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom správneho súdu, vyjadreným v tomto rozsudku, ako aj právnym názorom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vyjadrenom v skoršom zrušujúcom uznesení. Úlohou povinnej osoby bude rozhodnúť o žiadosti žalobcu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby toto rozhodnutie spĺňalo všetky zákonom predpísané náležitosti. Povinná osoba vo svojom novom rozhodnutí zohľadní aj aktuálnu judikatúru, ktorá sa na vec vzťahuje a pri rozhodovaní sa bude spravovať už spomenutými právnymi závermi správnych súdov.

33. Žalobca bol v konaní pred správnym súdom úspešný, preto mu správny súd priznal náhradu dôvodne vynaložených trov konania v úplnom rozsahu podľa § 167 ods. 1 SSP. O výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 175 ods. 2 SSP.

34. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Správneho súdu v Bratislave na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia (§ 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Kasačná sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu nemá odkladný účinok (§ 446 ods. 1 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods. 1 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).